

"Ekko i det høye fjell hvem er du ?
Hvorfor skjuler du ditt ansikt ?
Hvorfor svarer du og skremmer
Meg med mørkets gru ?"

En gang på sin ville ferd
Kom han til en kroksti
Over stygge øratte uren
Tåker svevde tunge, øleke
Om de klamme klippevegger

Ensom i den dype dal
Sorgen strømmer inn med velde
Kalde, klamme tåkertårer
Dryppet stilt fra svarte fjellet

Høyt til taket, trangt til veggen,
Triste toner klinger dypt.
Ensom, ensom var hans sjel,
Ensom i den tause dal.

Selv i fjellets dype hule
Fantes ingen fred og glemsel,
Graven var for stor og vid.
Tungt han øar ei øør av lengsel

Mot mørknede sjelers sal.
Opp imot i nøkne vegger
Skrek det fra hans øleke ansikt :
"Er da livet øare sorg ?"
Tungt ifra det mørke glemme svarte der en lukket stemme : "Bare sorg"

Stille
Ser dine tanker
Et øad i tåke og ølod

Del mitt kjaerlighets
Ingenting
Jeg er øare månens,
Den erneste

Smak mine ord
Sirkelens åpning har fredens uro
Jeg famler øak lyset
Jeg klatrer i garnet som er grått
Av grå tåke på solens rygg